

L'Arxiu Musical de Canet

Un pasat que avui és un repte de futur

Pere Xirau Espàrrrech

Diu la cançó : “Tot en la terra ha de morir, només la música, només la música, només la música viurà sens fi”. Crec que podríem estar d'acord en que avui aquesta lletra és potser una de les poques veritats universals que encara

aguanten. Avui, quan les teories inqüestionables del sistema econòmic estan fent fallida i quan la confiança en el sistema polític trontolla, el poder humanístic de la música se'ns presenta com una de les poques garanties, com un dels pocs actius per poder

Concert “Antologia de l’obra de Salvador Laverni (1675-1758) - Mestre de Capella de Sta.Maria de Mataró”, fet el 27 de maig de 2006 a l’Església Parroquial de Canet per el grup de Música Antiga “Música Suavis Conjunt Vocal i Instrumental” de l’Escola de Musica de Canet.

tirar endavant encarant el futur amb confiança. Paradoxalment, penso que això l'Arxiu ens ho ha ben demostrat, si mirem el què ha estat en la història de Canet, ja que és un exemple claríssim de com malgrat guerres i revolucions, malgrat canvis econòmics traumàtics, malgrat tribulacions socials i conflictes de pensament i d'ideologies, durant quatre segles es pot donar testimoni d'una de les millors realitzacions i expresions de l'home: la música.

L'Arxiu ha estat igualment un puntal incontestable de tradició, d'ensenyar-nos com cada generació creant el millor del que és capaç, ho transmet a les generacions següents, que ho reben i afegint-hi la seva aportació ho projecten a la seva vegada cap al futur, sempre amb voluntat de progrés. Si no és així, no es pot entendre el fet musical a Canet, i l'especificitat d'aquest en el nostre poble al llarg del anys i dels segles. O és que algú s'explicaria sense això, fenòmens aparentment tant dispars com el propi Arxiu i les Sis Hores de Cançó, cantants locals de renom en la lírica del s.XIX i els grups de rock i ball actuals, la Capella Musical Parroquial del segle XVIII i els diferents grups de percussió ara existents, els Orfeons Corals de primers del segle XX i La Trinca, per exemple?

Estirant del fil de la història segur que trobaríem la relació que els lliga a tots entre sí o per separat. El que és clar és que l'evidència demostra un substrat genètic que fa impossible deslligar el fet musical, de la gent de Canet. Serveixi com a mostra i una prova d'això, el fet de que en l'Escola de Música de Canet actualment el número d'alumnes sobre el total d'habitants és percentualment més alt, no només que la mitjana espanyola i catalana, sinó europea (a Europa és un 1,3%, a Canet un 1,6%). Es pot creure que aquesta realitat torna a ser fruit de la casualitat?. Sincerament estic convençut de que no, i crec que és un element molt significatiu que confirma el que aquí s'ha dit.

Musicalment parlant, seria bo per a l'Arxiu seguir aplicant aquest criteri de continuïtat i de tradició del que us parlava abans. És a dir, en aquest punt en el que ens trobem, un cop fet l'inventari i catalogació i donada la seva importància, cal projectar l'Arxiu el més enllà possible. I això al meu entendre passa bàsicament per dues iniciatives: la investigació i la divulgació. Cal que l'Arxiu Musical

Parroquial es doni a conèixer arreu perquè se sàpiga de la seva existència i la seva vàlua, doncs això farà que estudiosos i musicòlegs d'arreu s'hi interessin. I cal també, que aquest patrimoni un cop estudiat i publicat s'escolti, es faci sonar, ja que aquest és el fi primer i últim de tota composició musical. Inconvenients segur que n'hi ha molts, l'econòmic el primer, però avui comptem amb molts avantatges dels quals no disposàvem tot just fa pocs anys, com per exemple Internet, l'avenç en coneixements i interpretació amb criteris històrics de la Música Antiga, la proliferació de festivals, cicles de concerts i grups musicals especialitzats, la simplificació en la grabació, edició i difusió d'enregistraments etc...

Caldrà trobar solucions als impediments que sorgeixin, però l'Arxiu s'ho val, els compositors d'aquell temps demanen una justa restitució en la memòria de la música, del poble i del país, la música i els músics ho esperen, i si no som capaços de fer-ho, de ben segur que algú (amb raó perquè no tindrem excusa) algun dia ens ho reclamarà.

En nom propi i de l'Escola de Música agraeixo la invitació en la presentació d'aquesta publicació.

Us felicitem per tan encertada iniciativa i us desitgem unes Bones i Musicals Festes de Nadal!

PERE XIRAU ESPÀRRECH